

Sống Đời Sống Trong Ân Sủng: Đặng Amy, Điều Hợp Viên Quốc Gia Ngành Tiếng Việt

Đại hội Cursillo Toàn quốc lần thứ 36 – Wheaton College, Illinois

Ngày 25 tháng 7 năm 2026

Xin mời mọi người đứng lên, nếu có thể, để chúng ta cầu xin Chúa Thánh Thần. Nhân danh Cha, và Con, và Thánh Thần. Amen.

Chúng ta cùng cầu nguyện:

Lạy Chúa Thánh Thần, xin xuống tràn đầy tâm hồn người tín hữu Chúa, và nhóm lửa tình yêu trong lòng chúng con. Xin sai Thánh Thần Chúa xuống, để Ngài tác tạo tâm hồn chúng con. Và Chúa sẽ canh tân mặt đất. Lạy Chúa, Chúa đã dùng ánh sáng Thánh Thần Chúa để giáo huấn lòng người tín hữu. Xin cũng nhờ chính Thánh Thần Chúa cho chúng con nên khôn ngoan thật sự, và hằng được vui hưởng sự an ủi của Người. Nhờ Đức Kitô, Chúa chúng con. Amen.

Trước khi mọi người ngồi xuống, tôi còn có một kinh nữa. Đó là Kinh Hiệp Nhất. Kinh này được Chúa Giêsu mặc khải cho bà Elizabeth Kindelmann, người Hungary. Đây là một lời cầu nguyện rất mạnh mẽ. Nó là vũ khí thiêng liêng!

Ở đây chúng ta không có chỗ cho bóng tối. Chúng ta cần cầu nguyện lời kinh này và xua đuổi bóng tối, bởi vì chúng ta là con cái Thiên Chúa. Bóng tối không có chỗ ở đây. Vậy chúng ta hãy cùng nhau cầu nguyện:

Lạy Chúa Giêsu khả ái, Xin cho đôi chân của con và của Chúa cùng sánh bước. Xin cho đôi tay của con và của Chúa cùng liên kết. Xin cho con tim của con và của Chúa cùng nhịp đập. Xin cho tâm hồn của con và của Chúa cùng được hòa hợp. Xin cho tâm tưởng của con và của Chúa cùng được nên một. Xin cho đôi tai của con và của Chúa cùng lắng nghe sự im lặng. Xin cho cái nhìn của con được thấm nhập vào cái nhìn của Chúa. Xin cho môi miệng của con được cùng Chúa khấn nài lòng thương xót từ Chúa Cha Muôn Thuở. Amen.

Đó chẳng phải là một lời cầu nguyện thật đẹp sao? Thật sự rất đẹp.

GIỚI THIỆU

Trước hết, tôi xin lỗi tất cả quý anh chị, đặc biệt là cộng đồng Việt Nam của tôi. Cho em xin phép hôm nay được nói tiếng Anh vì chúng ta có nhiều anh chị ở đây nói tiếng Anh. Tôi vừa xin cộng đồng Việt Nam của tôi cho phép tôi hôm nay được chia sẻ bằng tiếng Anh.

Tôi xin lỗi nếu làm các anh chị thất vọng, nhưng đáng lẽ tôi phải viết bài Rollo này từ vài tháng trước, mà tôi không viết được. Tôi cũng không biết tại sao. Tôi có quá nhiều suy nghĩ trong đầu và trong lòng, nhưng chẳng có gì viết ra được. Mỗi lần ngồi xuống trước máy tính để viết thì... đầu óc trống rỗng!

Tuần trước, tôi quyết tâm phải viết, bởi vì tôi cảm thấy rất áy náy với nhóm dịch tiếng Tây Ban Nha, đặc biệt là chị Marisela. Chị cần bài Rollo của tôi để dịch sang tiếng Tây Ban Nha. Tôi nói với Chúa: “Lạy Chúa, lần này con nhất định phải viết được một điều gì đó.” Tôi mang máy tính đến trước Thánh Thể để cầu nguyện: “Lạy Chúa, xin ban cho con một điều gì đó—xin cho con một điều gì đó để viết.” Và các anh chị đoán xem? Ngài chẳng cho tôi viết được gì cả! Nhưng thay vào đó, tôi nhận được một câu: “Nếu ngôn ngữ của loài người chia rẽ các con, hãy để ngôn ngữ thiêng liêng của Thiên Chúa đưa các con đến với nhau.”. Đó là tất cả những gì tôi nhận được!

Chúa cũng nhắc tôi nhớ đến một sự kiện xảy ra tại Đại hội Miền 5 vào mùa xuân vừa rồi. Trong giờ Ultreya, tôi ngồi với ba chị nói tiếng Tây Ban Nha. Các chị chia sẻ bằng tiếng Tây Ban Nha trong nhóm. Tôi không hiểu một chữ nào. Tôi nghĩ: “Họ đang nói gì vậy?” Nhưng các anh chị biết không? Trong trái tim tôi, tôi hiểu tất cả. Chúng tôi cùng khóc. Chúng tôi ôm nhau, bởi vì tôi cảm nhận được tình yêu các chị dành cho Chúa và dành cho nhau. Vì vậy, đừng để ngôn ngữ của loài người chia cách chúng ta.

Tôi suy nghĩ rất nhiều về chuyện này. Thôi được rồi! Tôi sẽ không viết gì cả. Nhưng tôi phải nói ngôn ngữ nào? Tôi nghĩ: “Nếu tôi nói tiếng Việt, có lẽ chỉ khoảng 5% hiểu. Nếu tôi nói tiếng Anh, có lẽ 80% hiểu.” Còn nếu tôi nói tiếng Tây Ban Nha... Trước khi tôi lên sân khấu, Juan Ruiz nói với tôi rằng chương trình đã thay đổi. Anh ấy nói: “Amy phải nói bằng tiếng Tây Ban Nha.” Tôi bảo đảm với các anh chị một điều: Nếu tôi nói bằng tiếng Tây Ban Nha, 0% sẽ hiểu! Nhưng nếu tôi nói bằng ngôn ngữ của tình yêu, tôi bảo đảm với các anh chị: 100% sẽ hiểu.

Vì vậy hôm nay, tôi muốn chia sẻ với các anh chị từ tận đáy lòng mình. Chị Marisela nói với tôi: “Amy nhớ nói chậm để mọi người có thể dịch.” Chị Marisela, nếu chẳng may tôi nói điều gì mà chị không hiểu, thì rất có thể chính tôi cũng không hiểu! Chúa Thánh Thần đang nói. Chị cứ nói: “Chúa Thánh Thần đang làm việc.”

Trước khi bắt đầu bài chia sẻ, các anh chị có muốn chơi một trò chơi không? Chúng ta chơi nhé! Rất đơn giản. Các anh chị có nhìn thấy màn hình không? Có bốn nhóm trứng. Hãy chọn một nhóm mà các anh chị nghĩ là trứng gà. Mọi người đã chọn số chưa?

Ai chọn nhóm số 1? Nhóm số 1 là trứng đà điểu.

Ai chọn nhóm số 2? Nhóm số 2 là trứng thần lùn.

Ai chọn nhóm số 3? Nhóm số 3 là trứng rắn.

Ai chọn nhóm số 4? Nhóm số 4 là trứng gà.

Có khó để biết nhóm nào là trứng gà không? Đây chính là điều tôi muốn nói: Nhìn từ bên ngoài, từ một góc độ nào đó, hoặc nhìn từ xa, chúng ta có thể nghĩ đó là trứng gà, nhưng thật ra lại là trứng thần lùn, trứng đà điểu hoặc trứng rắn. Chúng ta rất dễ sai lầm nếu chỉ phán đoán sự việc dựa trên những gì nhìn thấy bên ngoài.

Có câu nói: “Đừng đánh giá một cuốn sách chỉ qua bìa của nó.” Cũng vậy, chúng ta có thể mắc sai lầm khi đánh giá một người hay một hoàn cảnh chỉ dựa vào những gì nhìn thấy bên ngoài.

Giống như những quả trứng này, đôi khi bề ngoài chúng ta có vẻ rất thánh thiện. Chúng ta đi lễ. Chúng ta rước lễ. Chúng ta lần chuỗi Mân Côi. Nhìn từ bên ngoài, người ta có thể nói: “Ồ, họ thật là đạo đức!” Đúng không?

Và tôi nghĩ: Đôi khi thứ duy nhất thật sự holy – thánh thiện, hay đúng hơn là hole – có lỗ, lại chính là... đôi vớ của tôi!

Chủ đề tôi muốn chia sẻ hôm nay là: “Sống Đời Sống Trong Ân Sủng.” Tất cả chúng ta đều biết rằng Chúa Giêsu là Con Thiên Chúa theo bản tính. Còn chúng ta là con cái Thiên Chúa nhờ ân sủng Ngài. Không có ân sủng, chúng ta không phải là con cái Ngài. Vì vậy, khi chúng ta sống trong ân sủng, chúng ta mới dám nói: “Lạy Cha chúng con ở trên trời...” Nếu không, chúng ta sẽ không dám gọi Thiên Chúa là Cha.

TỰ NHÌN LẠI CHÍNH MÌNH

Vậy làm sao để chúng ta sống trong ân sủng? Nhìn từ bên ngoài, chúng ta không thể biết ai đang sống trong ân sủng, bởi vì không ai có thể nhìn thấy linh hồn của một người ngoại trừ Thiên Chúa. Tôi cũng có thể nhìn vào chính mình. Tôi có thể xét những động lực bên trong lòng mình. Thiên Chúa thấy; tôi cũng có thể nhìn thấy chính mình. Để sống trong ân sủng, tôi cần thường xuyên tự xét mình. Điều gì làm tôi vấp ngã? Điều gì làm tôi nổi giận? Tôi có từ chối tha thứ cho anh chị em mình không? Tôi không sống quảng đại sao? Tôi có không muốn hy sinh không? Tôi có hay than phiền không?

Danh sách còn dài lắm. Nếu tôi trả lời “có” cho tất cả những câu hỏi ấy, thì tôi phải thừa nhận rằng mình có thể ích kỷ, nóng giận, không tha thứ, và còn nhiều điều khác nữa. Tôi đang tạo ra đủ loại “trứng” mà chúng ta vừa thấy—trứng gì cũng có, chỉ không phải trứng gà! Không ai có thể nhìn vào một quả trứng từ bên ngoài mà biết bên trong nó là gì. Nhưng cuối cùng, quả trứng sẽ nở. Và khi nó nở ra, thứ bước ra có thể là đà điểu, thằn lằn hoặc rắn.

Cũng vậy, những hành vi, lời nói và cách cư xử không tốt của chúng ta cuối cùng sẽ sinh ra những hoa trái xấu. Đó là thứ trái tôi sẽ sinh ra nếu tôi không sống trong ân sủng của Thiên Chúa. Và những người chung quanh tôi sẽ nhận lấy những gì tôi trao cho họ.

Tôi thường cầu xin Chúa: “Lạy Chúa, xin cho con được chụp MRI tâm hồn và trái tim của con. Xin cho con được chụp X-quang để con biết con đang ở đâu trong mối tương quan với Chúa và với anh chị em mình.” Và tôi xin Chúa ban cho tôi ân sủng để dùng một tia laser, soi chính xác vào những nơi tôi cần thay đổi. Chỉ nhờ ân sủng của Chúa, Ngài mới giúp tôi nhìn thấy những phần nào trong cuộc đời tôi cần được thay đổi.

Bởi vì đôi khi tôi sống và nghĩ: “Tôi làm tất cả những việc đạo đức mà! Có lẽ tôi là người thánh thiện.” Ôi Chúa ơi! Tôi còn lâu mới được như vậy! Tôi vẫn luôn phải chiến đấu. Điều tôi nhận ra là: Sống trong ân sủng và bước ra khỏi ân sủng đôi khi chỉ cách nhau một bước. Chỉ cần tôi nổi giận với một người. Chỉ cần tôi tức giận và trong lòng mong điều gì đó xấu xảy ra cho người ấy. Chỉ đơn giản như vậy thôi!

Tôi muốn chia sẻ với các anh chị một câu chuyện. Mẹ tôi qua đời tháng trước, vào tháng 6 năm 2026. Đó là một mất mát rất đau đớn đối với tất cả chúng tôi. Mẹ tôi là người thánh thiện nhất mà tôi biết. Sau một cơn đột quỵ, mẹ bị liệt giường, không thể nói và không thể ăn uống bình thường trong suốt 15 năm. Mẹ đã chịu đựng rất nhiều.

Nhưng trước khi bị đột quỵ, mẹ là một người hoạt động truyền giáo rất tích cực. Mẹ là một người Công giáo tận tâm. Mẹ giống như chúng ta—những Cursillista—đưa người khác đến với Đức Kitô. Mẹ yêu thương mọi người. Mẹ đem Thánh Thể đến cho người bệnh. Mẹ thăm viếng người đau yếu. Mẹ có ơn chữa lành. Bất cứ ai được mẹ đặt tay cầu nguyện, người ấy đều được chữa lành. Đó là một ân huệ Chúa ban cho mẹ, và mẹ đã sử dụng ân huệ ấy rất tốt.

Nhìn một người tốt như mẹ phải chịu đau khổ lâu như vậy, tôi thường cầu nguyện xin Chúa đưa mẹ về với Ngài khi thời gian trên trần gian của mẹ đã hoàn tất. Tôi đau lòng vì thấy mẹ phải chịu đựng và chiến đấu quá nhiều. Trong lòng tôi đã chuẩn bị cho ngày ấy. Tôi biết chỉ còn là vấn đề thời gian trước khi mẹ về với Chúa.

Mẹ tôi có tám người con. Dù mẹ không thể nói được gì, chúng tôi biết mẹ vẫn còn đó. Và chúng tôi phải cư xử cho đàng hoàng! Phần lớn chúng tôi—tôi phải nói khoảng 90%—là những người Công giáo rất tốt. Chúng tôi

tích cực tham gia các hoạt động của Giáo hội. Chúng tôi đóng góp thời gian, tài năng và tiền bạc để hỗ trợ Giáo hội Công giáo.

Tháng trước, khi mẹ qua đời, các anh chị phải nhìn thấy đám tang của mẹ. Có rất nhiều linh mục đến tham dự, cứ như đây là đám tang của một linh mục vậy! Tôi nghĩ có hơn 1.000 người tham dự Thánh lễ an táng. Thật ra mẹ tôi không phải là người nổi tiếng đến mức đó. Nhưng các anh chị biết tại sao có nhiều người đến không? Bởi vì hầu hết các con của mẹ đều tích cực hoạt động trong Giáo hội Công giáo. Chúng tôi làm rất nhiều việc cho Giáo hội, và những người ấy đến vì họ có mối liên hệ với các con của mẹ.

Vì vậy, nhìn từ bên ngoài, chúng tôi giống như một gia đình rất thánh thiện. Nhưng tôi bảo đảm với các anh chị: Cái “lỗ” duy nhất là ở đôi vợ của chúng tôi! Tôi phải nói thật với các anh chị: Việc chuẩn bị tang lễ cho mẹ là một màn kịch lớn nhất! Sau tang lễ của mẹ, không ai trong chúng tôi nói chuyện với nhau. Tại sao những người Công giáo tốt như chúng tôi lại trở nên như vậy? Điều đó làm tôi đau lòng.

Vì thế, Chúa đã dùng tôi trong gia đình mình. Tôi vẫn đang cố gắng giúp gia đình hòa giải với nhau. Đây là thách đố khó khăn nhất. Và trong Cursillo, tôi cũng đang hết lòng phục vụ cộng đồng của mình. Tôi không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng đi đến đâu tôi cũng nhìn thấy xung đột. Tôi tự hỏi: Tại sao ai cũng có xung đột? Giữa những người tốt, giữa những người Công giáo tốt, tại sao lại có quá nhiều xung đột như vậy?

Tại sao? Và câu trả lời của tôi là: Trái tim chúng ta bị tổn thương, nhưng chúng ta không biết phải làm gì với những tổn thương ấy. Chúng ta không biết phải làm gì với nỗi đau của mình. Thiên Chúa đã trao cho mỗi người chúng ta một thập giá vừa vặn với chính mình. Nhưng chúng ta không biết cách vác nó.

Thay vì chạy đến với Chúa và nói: “Lạy Chúa, thập giá này nặng quá. Chúa có thể giúp con vác nó không?” Chúng ta lại quay sang nhau. Và chúng ta dùng chính cây thập giá Chúa trao cho mình để đánh nhau. Đó là điều tôi đã nhìn thấy.

Khi chứng kiến những gì đang xảy ra, tôi cầu xin Chúa: “Lạy Chúa, xin cho con được ở đó với Chúa.” Bởi vì giữa tất cả những xung đột—trong Cursillo, giữa bạn bè, hay trong gia đình—ai là người đau khổ nhất? Không phải người mà tôi làm tổn thương. Tôi đã dần nhận ra rằng: Chính Chúa Giêsu mới là Đấng đau khổ nhất.

TẠI SAO CHÚA GIÊSU LÀ ĐÁNG ĐAU KHỔ NHẤT?

Điều này không khó để hiểu nếu chúng ta dùng cùng một phép so sánh.

Nếu một người hàng xóm phản bội tôi hoặc ngoại tình, chắc chắn điều đó là sai, nhưng có lẽ sẽ không khiến tôi đau lòng theo cách tương tự. Nhưng nếu chính chồng tôi ngoại tình, thì đó lại là một câu chuyện hoàn toàn khác. Tôi sẽ vô cùng đau khổ. Tôi sẽ cảm thấy như mình đang chết dần từ bên trong.

Tại sao? Bởi vì tôi yêu anh ấy. Anh ấy không chỉ là một người hàng xóm hay một người quen—anh ấy là chồng tôi. Anh ấy là gia đình của tôi. Mối quan hệ càng gần gũi, thì nỗi đau khi mối quan hệ ấy bị phản bội càng sâu sắc.

Cũng vậy, Chúa Giêsu đau lòng nhất khi chúng ta quay lưng lại với Người, bởi vì Người yêu thương chúng ta cách sâu sắc. Chúng ta không phải là những người xa lạ đối với Người. Chúng ta thuộc về Người. Người đã tạo dựng chúng ta, yêu thương chúng ta, và khao khát có một mối tương quan với chúng ta.

Đó là lý do tại sao sự phản bội của chúng ta làm Người đau đớn sâu sắc—không phải chỉ vì Người bị xúc phạm, nhưng bởi vì Người yêu thương chúng ta.

Chúa Giêsu đau lòng biết bao vì chúng ta là bạn hữu của Người. Chúng ta là gia đình của Người. Chúng ta là những môn đệ của Người. Chúng ta rất gần với trái tim Người.

Hãy tưởng tượng Thánh Gioan đang đứng dưới chân Thập Giá. Hãy hình dung ngài ngược nhìn lên Chúa Giêsu, khi Người đang hiến dâng mạng sống mình vì ngài. Chúng ta có thể nghĩ rằng Gioan sẽ thưa: *“Lạy Chúa, Chúa đang chịu chết trên Thập Giá vì con. Con yêu mến Chúa. Con cảm tạ Chúa.”*

Bây giờ, hãy thử tưởng tượng một điều hoàn toàn khác. Hãy tưởng tượng Gioan cầm một thanh gươm và chém vào Chúa Giêsu, khi Người đang treo trên Thập Giá, thoi thóp trong đau đớn và hấp hối, sắp trút hơi thở cuối cùng. Thật khó để tưởng tượng, phải không?

Thế nhưng, nhìn theo khía cạnh thiêng liêng, đó chính là điều chúng ta làm khi chúng ta làm tổn thương nhau, giữ mãi sự giận dữ, không chịu tha thứ, hoặc để những xung đột chia rẽ chúng ta.

Khi chúng ta làm tổn thương một người mà Chúa Giêsu yêu thương, chúng ta cũng làm tổn thương chính Người. Và bởi vì chúng ta là gia đình của Người, những xung đột giữa chúng ta cũng làm đau lòng Chúa Giêsu.

Khi chúng ta làm tổn thương nhau, chúng ta không làm tổn thương những người xa lạ. Chúng ta đang làm tổn thương Giáo Hội của Đức Kitô—và Chúa Giêsu cảm nhận nỗi đau đó.

Trong lúc cầu nguyện và suy niệm, tôi thường tự hỏi mình: “Tôi là ai? Tôi có thật sự là con của Thiên Chúa không? Tôi có phải là môn đệ của Người không? Tôi có phải là bạn hữu của Người không?” Nếu câu trả lời là tôi có - thì tôi phải nhìn lại cách sống và cách cư xử của mình, bởi vì chính những hành động của tôi có thể gây ra biết bao đau khổ và tổn thương cho người khác.

Khi họ bị tổn thương, Chúa của tôi cũng bị tổn thương. Khi họ đau khổ, Chúa của tôi cũng đau khổ với họ. Nỗi đau của họ trở thành nỗi đau của Người.

Sau khi Mẹ qua đời, gia đình tôi trở nên rối ren. Những anh chị trong Phong Trào Cursillo không thích tôi. Tôi cũng không biết tại sao. Đôi khi mọi thứ trong cuộc sống trở nên hỗn loạn. Điều đó làm tôi buồn. Điều đó làm tôi đau lòng. Nhưng đó không phải là điều khiến tôi đau khổ sâu xa nhất.

Điều làm trái tim tôi đau đớn nhất là khi nghĩ đến Chúa Giêsu, Đấng đã yêu thương tôi biết bao. Người đã chịu treo mình trên Thập Giá vì tôi. Người đã cho phép tôi đến thật gần Người. Người đã ban cho tôi cơ hội được tham dự vào tình yêu và sự đau khổ của Người.

Vậy mà tôi lại chối bỏ tình yêu của Người dành cho tôi, bởi vì tôi không biết chạy đến với Người để xin Người giúp đỡ khi gặp khó khăn. Thay vào đó, tôi lại quay sang những anh chị em của mình và gây ra đau khổ cho họ, và điều đó đã làm Chúa Giêsu đau lòng biết bao.

LÀM SAO ĐỂ SỐNG TRONG ÂN SÙNG CỦA NGÀI?

Tôi thường tự hỏi mình: Làm sao để tôi ở lại trong ân sủng của Chúa? Tôi có thể làm gì? Tôi phải làm gì? Tôi tự hỏi mình những câu này rất nhiều lần. Đôi khi tôi còn nói chuyện với chính mình nữa. Tôi cũng chẳng biết trong đầu mình đang nghĩ gì! Nhưng tôi nhận ra một điều: Chúa đã ban cho tôi những vũ khí. Tôi có thể biến mọi đau khổ và thử thách thành vũ khí, miễn là tôi sống trong ân sủng.

Vì vậy, khi sống trong ân sủng, là một sự lựa chọn. Tôi có thể chọn sống trong ân sủng, hoặc sống ngoài ân sủng. Vũ khí mạnh nhất Chúa ban cho tôi chính là trái tim của tôi. Muốn trái tim ấy được đầy ân sủng của Chúa, trước hết tôi phải làm cho nó trống rỗng. Tôi phải hoàn toàn lấy ra khỏi đó tất cả những gì thuộc về cái Phong trào Cursillo Quốc gia Hoa Kỳ, tháng 7 năm 2026

tôi của mình. Bởi vì những gì thuộc về tôi, tự nó, chẳng có gì tốt đẹp cả. Vì thế, tôi cần làm cho trái tim mình hoàn toàn trống rỗng. Sau đó, tôi xin Chúa: “Lạy Chúa, xin lấp đầy trái tim trống rỗng của con bằng ân sủng của Chúa.”

Nhưng làm thế nào để thực hiện điều đó? Cách tốt nhất là qua Giáo Hội. Các Bí tích giúp tôi sống trong ân sủng. Để sống trong ân sủng, tôi thường xuyên đi xưng tội, đôi khi mỗi tuần một lần. Tôi cố gắng gìn giữ thật cẩn thận những suy nghĩ, hành động và lời nói của mình. Tôi sợ làm mất lòng Chúa. Tôi thà chết còn hơn làm tổn thương Đấng đã yêu thương tôi quá nhiều.

Khi phạm tội, ngay cả tội nhẹ, tôi cố gắng đi xưng tội sớm nhất có thể. Tôi biết rằng nếu để những tội nhỏ tích tụ lại, chúng có thể dần dần làm suy yếu ý chí của tôi trong việc yêu mến Chúa và trung thành phục vụ Ngài.

Tôi cũng đi tham dự Thánh lễ hằng ngày. Mỗi tuần tôi dành thời gian cầu Thánh Thể, và đôi khi gần như mỗi ngày. Tôi lần bốn chuỗi Mân Côi mỗi ngày. Tôi thực hành nhiều việc đạo đức khác và suy niệm Lời Chúa trong Kinh Thánh.

Cầu nguyện đã trở thành nền tảng của cuộc đời tôi—nơi tôi có thể đến với Chúa, nói chuyện với Ngài, lắng nghe Ngài và mỗi ngày đến gần Ngài hơn.

Tôi bám chặt vào những phương thế của ân sủng mà Giáo Hội ban cho tôi, bởi vì tôi biết rằng tôi không thể làm điều này một mình. Tôi cần ân sủng của Chúa mỗi ngày. Tôi cần nương tựa vào những phương thế ân sủng mà Chúa ban cho tôi qua Giáo Hội. Tôi không thể dựa vào sức riêng của mình. Tôi cần ân sủng của Chúa để nâng đỡ tôi, hướng dẫn tôi và giúp tôi trung thành.

Và tôi làm tất cả những điều này không phải vì tôi là người thánh thiện. Tôi làm vì tôi biết mình cần đến Thầy Thuốc. Và người bác sĩ tuyệt vời nhất chính là Đức Giêsu Kitô. Tôi cần Ngài. Tôi biết mình yếu đuối. Tôi biết mình không thể chiến đấu một mình. Mỗi ngày đều mang đến một cuộc chiến mới—một cơ hội mới để, chọn Chúa, chống lại cám dỗ, tha thứ, yêu thương, và trung thành.

Tôi không thể dựa vào chính mình. Tôi phải dựa vào ân sủng của Chúa. Giáo Hội trao cho tôi những phương thế cần thiết để ở lại trong ân sủng. Đó là những món quà quý giá Chúa đã trao phó cho tôi. Tôi cố gắng sử dụng những món quà ấy thật tốt và mỗi ngày tôi cảm tạ Chúa vì Ngài đã ban cho tôi. Bởi vì tôi biết: Không có ân sủng của Chúa, tôi không thể làm gì. Nhưng với ân sủng của Ngài, tôi có thể tiếp tục bước đi.

Nhưng các anh chị biết không? Tôi thường hỏi Chúa: “Lạy Chúa, tại sao cùng lãnh nhận những Bí tích giống nhau, cùng đọc những lời kinh nguyện giống nhau, mà có người lại sinh nhiều hoa trái hơn? Ngay cả chính con nữa—có lúc con sinh nhiều hoa trái, có lúc lại sinh ít hoa trái. Tại sao vậy?” Tôi dần dần nhận ra rằng điều đó tùy thuộc vào tâm tình của chính tôi. Đó là sự lựa chọn của tôi. Đó là ý chí tự do của tôi. Chúa luôn sẵn sàng đến với tôi. Nhưng câu hỏi là: “Tôi có sẵn sàng gặp Ngài không?”

Vì thế, tôi thường cầu nguyện: “Lạy Chúa, xin lấp đầy trái tim con bằng ân sủng của Chúa.” Mỗi khi gặp khó khăn, tôi cầu nguyện. Có những lúc tôi không biết phải làm gì. Tôi cầu nguyện. Tôi cầu nguyện ngày và đêm. Nếu cộng tất cả thời gian ấy lại, có khi tôi cầu nguyện năm tiếng mỗi ngày hoặc hơn, bởi vì tôi muốn luôn kết nối với Chúa. Tôi yêu Ngài. Tôi xét mình trong từng giây phút của cuộc đời, bởi vì tôi không muốn làm tổn thương Chúa. Ngài đã chịu đau khổ quá nhiều rồi. Và Ngài vẫn tiếp tục bị tổn thương.

TÔI PHẢI LÀM GÌ VỚI ÂN SỦNG CHÚA BAN?

Tôi cũng nhận ra rằng tất cả ân sủng tôi nhận được từ Chúa không phải để tôi giữ riêng cho mình và hưởng một mình. Tôi có sứ mạng. Đó là mang tình yêu ấy đến cho những người chưa biết Chúa và đang chết dần về Phong trào Cursillo Quốc gia Hoa Kỳ, tháng 7 năm 2026

mặt tinh thần. Như Đức cha Felipe đã nói hôm qua. Ngày nay chúng ta có nhiều phương tiện hơn để tiếp cận con người. Nhưng con người lại cô đơn hơn bao giờ hết. Các anh chị có đồng ý không?

Trước khi tôi lên sân khấu, một Cursillista đến ôm tôi và xin tôi cầu nguyện. Chị ấy nói chị đã cầu nguyện cho tôi. Rồi chị nói rằng con gái chị vừa qua đời tuần trước. Tôi cũng vừa mất mẹ tháng trước. Tôi sẽ không nói chị ấy là ai, nhưng con gái chị đã tự tử.

Các anh chị thấy đó: Chúng ta không được ban ân sủng chỉ để hưởng một mình. Có biết bao nhiêu người ngoài kia đang chờ đợi để nhận lãnh điều Chúa muốn trao cho họ qua chính chúng ta.

Hãy nghĩ đến phép lạ hóa bánh ra nhiều. Chúa hoàn toàn có thể tạo ra hàng ngàn ổ bánh từ hư không. Nhưng Ngài không làm như vậy. Ngài bắt đầu với một lễ vật rất nhỏ—một vài chiếc bánh và mấy con cá. Ngài nhận lấy những gì người ta dâng cho Ngài, làm cho nó sinh sôi vượt quá mọi giới hạn. Rồi Ngài làm gì? Ngài trao lại bánh cho các môn đệ và bảo họ phân phát cho dân chúng.

Đó chính là cách Thiên Chúa hành động. Ngài ban ân sủng cho chúng ta, nhưng đồng thời Ngài mời gọi chúng ta tham dự vào công việc của Ngài. Ân sủng đến từ Ngài. Nhưng Ngài chọn làm việc qua chúng ta.

Ngài cần: đôi tay của chúng ta để phục vụ, đôi chân của chúng ta để đi đến nơi Ngài sai chúng ta, tiếng nói của chúng ta để nói sự thật của Ngài, trái tim của chúng ta để yêu thương dân Ngài. Ân sủng là của Ngài, nhưng đôi tay và đôi chân là của chúng ta.

Tôi muốn kể cho các anh chị một câu chuyện khác. Vài tuần trước, một người bạn gọi cho tôi. Chị nói: “Amy, tôi cần chị cầu nguyện cho một người ở Texas.” Tôi hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Chị nói: “Cô ấy bị té cách đây nhiều năm và bị thương nặng cả hai đầu gối. Cô ấy bị gãy xương cụt và còn nhiều thương tích khác. Bây giờ cô ấy phải ngồi xe lăn. Chị có thể cầu nguyện cho cô ấy không? Chị có ơn chữa lành.”

Tôi nói: “Tôi có sao? Tôi không biết đấy!” Rồi tôi cười và nói: “Được thôi. Nếu chị muốn, tôi có thể gọi cho cô ấy và cầu nguyện với cô ấy.” Thịnh thoảng khi tôi cầu nguyện cho một người, Chúa chữa lành cho họ. Nhưng phần lớn thời gian thì không. Vì vậy tôi chỉ nói: “Được rồi, để tôi cầu nguyện với cô ấy xem sao.”

Khi gọi điện, tôi lắng nghe câu chuyện của cô ấy. Thật đau lòng. Cô ấy kể rằng chân trái bị té và cô đang chịu đau đớn dữ dội. Tôi kiên nhẫn lắng nghe tất cả những gì cô đã trải qua. Sau đó tôi nói: “Được rồi, chúng ta cùng cầu nguyện nhé.” Tôi cầu nguyện cho cô. Bỗng nhiên cô nói: “Ôi! Chân tôi hết tê rồi!”

Tôi nghĩ: “Wow! Chuyện đó thật sự xảy ra sao?” Một chân được chữa lành, mặc dù chân kia vẫn còn đau. Tôi ngồi đó nghĩ: “Ôi, thật kỳ diệu! Được rồi, chúng ta tiếp tục cầu nguyện.”

Rồi đột nhiên cô nói: “Amy, tôi nhìn thấy những bông hoa màu hồng. Trông giống như hoa lan. Chúng đang rơi từ trời xuống lòng tôi—rồi biến mất.” Tôi nghĩ, “Ôi! Bây giờ cô ấy bắt đầu thấy những thứ không có thật rồi!” Tôi hỏi: “Cô có thường thấy những điều như vậy không?” Cô nói: “Không.” Tôi nói: “Tạ ơn Chúa! Ngài ban hoa cho cô—những bông hoa thiêng liêng!”

Ngày hôm sau, cô được lên lịch phẫu thuật đầu gối. Trước khi phẫu thuật, tôi nói: “Hãy yêu cầu bác sĩ chụp lại chân cô một lần nữa. Hãy chắc chắn rằng chân thương vẫn còn trước khi họ phẫu thuật.”

Cô đến bệnh viện và làm đúng như vậy. Bác sĩ chụp lại chân và sau khi xem kết quả, nói rằng cô vẫn cần phẫu thuật. Tôi nghĩ: “Lạy Chúa... lần này không thành công rồi.”

Sau ca phẫu thuật, cô gọi lại để cảm ơn vì tôi đã ở bên và cầu nguyện cho cô. Và lúc đó tôi bắt đầu hiểu một điều: Có lẽ sự chữa lành mà Chúa muốn ban không phải là sự chữa lành thể xác.

Phong trào Cursillo Quốc gia Hoa Kỳ, tháng 7 năm 2026

Đôi khi Chúa chữa lành thân xác. Nhưng thường xuyên hơn, Ngài chữa lành trái tim. Đôi khi điều một người cần nhất không phải là hoàn cảnh của họ được thay đổi, mà là biết rằng: Họ không cô đơn. Chúa nhìn thấy họ. Chúa yêu họ. Và Chúa đang ở ngay bên họ giữa những đau khổ.

Đôi khi món quà lớn nhất chúng ta có thể trao cho một người chỉ đơn giản là hiện diện bên họ—lắng nghe, cầu nguyện, đồng hành và nhắc họ rằng Chúa không bỏ rơi họ. Có lẽ lúc ấy Chúa chỉ cần tôi ở đó—lắng nghe câu chuyện của cô, nắm tay cô qua lời cầu nguyện và nhắc cô rằng cô được yêu thương. Có lẽ những bông hoa màu hồng cô nhìn thấy chính là dấu chỉ của sự an ủi. Có thể đó là cách Chúa nói: “Ta ở đây. Ta không quên con. Ta yêu con.”

Cô ấy cần biết rằng Chúa yêu cô. Và Chúa cho cô thấy tình yêu ấy bằng cách nào? Qua tình bạn. Qua lời cầu nguyện. Qua một người sẵn sàng dừng lại, lắng nghe và ở bên cô.

Kinh nghiệm ấy dạy tôi rằng: Thiên Chúa có thể chạm đến trái tim một người qua một điều đơn giản như tình bạn. Chúng ta không phải lúc nào cũng có thể lấy đi nỗi đau thể xác của một người. Nhưng chúng ta có thể mang sự hiện diện của Đức Kitô đến cho họ.

Đôi khi chúng ta là đôi tay Chúa dùng để ôm lấy một người. Chúng ta là tiếng nói Chúa dùng để an ủi một người. Chúng ta là người bạn Chúa gửi đến để nhắc một người rằng họ được yêu thương. Và đôi khi, đó chính là sự chữa lành mà Chúa muốn ban.

Tôi muốn chia sẻ thêm một ví dụ nữa. Tuần trước, một người anh họ của tôi qua đời ở Los Angeles. Chị tôi quyết định lái xe từ Bắc California xuống Los Angeles để dự tang lễ. Mỗi chiều mất khoảng 7 tiếng lái xe.

Kế hoạch của chị rất đơn giản: Chị chỉ xin nghỉ làm một ngày và nói: “Tôi sẽ lái xe xuống đó, dự Thánh lễ an táng rồi quay về ngay.” Bảy tiếng đi và bảy tiếng về—trong một ngày. Đó là một chuyến lái xe rất dài!

Nhưng lúc đó chị tôi đang rất giận mọi người trong gia đình và không muốn ai đi cùng. Chị sẽ chở 5 người trong xe. Tôi bắt đầu rất lo. Hơn nữa, trong tuần mẹ tôi qua đời, chị tôi đã bị hai lần tai nạn xe hơi.

Vì vậy, trong lòng tôi cứ nghĩ: “Đây không phải là một ý hay.” Tôi nhất định muốn đi cùng để giúp chị lái xe, nhưng chị vẫn từ chối. Tôi cũng không biết tại sao chị lại giận cả tôi nữa!

Ngày hôm sau, tôi biết chị sẽ khởi hành khoảng trưa. Sáng hôm đó tôi đi lễ và hỏi Chúa: “Lạy Chúa, con phải làm gì? Nếu con đến nhà chị ấy, chị sẽ la con. Nhưng nếu con không đi thì sao? Nếu chị lại gặp tai nạn thì sao? Con không thể ngồi đây mà không làm gì.”

Sau Thánh lễ, tôi nói với Chúa: “Được rồi. Con sẽ chai mặt một chút. Con sẽ đi với chị.” Tôi về nhà, lấy một ít đồ rồi quên gần hết mọi thứ khác—đồ trang điểm, đồ vệ sinh cá nhân... tất cả! Tôi đến nhà chị và chờ bên ngoài hai tiếng.

Cuối cùng chị đồng ý cho tôi đi. Nhưng chị vẫn không cho tôi lái xe! Tôi nghĩ: “Đó chính là lý do tôi muốn đi mà!”

Nhưng tôi nói: “Được rồi, được rồi. Thế này nhé: chị chỉ cần thêm tên em vào hợp đồng thuê xe. Em không cần lái. Nhưng nếu chị cần em thì em sẽ ở đó. Chỉ để phòng khi cần.”

Cuối cùng chị đồng ý thêm tên tôi vào hợp đồng. Quả nhiên, chị bắt đầu lái xe. Khoảng 30 phút sau, chị nhìn tôi và nói: “Chị buồn ngủ quá. Em lái được không?” Tôi nghĩ: “Đó! Chính xác là điều tôi muốn nói!” Tôi mỉm cười: “Dĩ nhiên rồi. Để em lái.”

Mục đích của tôi trong chuyến đi rất đơn giản: Tôi muốn giúp chị mình. Nhưng các anh chị biết không? Chúa có một kế hoạch hoàn toàn khác. Ngài sai tôi đi làm một sứ mạng mà tôi hoàn toàn không biết.

Tôi đến dự tang lễ. Một người phụ nữ tôi không quen biết đến với tôi. Cô ấy thậm chí không phải người trong gia đình. Cô ngồi xuống bên cạnh tôi. Rồi cô bắt đầu kể câu chuyện của mình—câu chuyện về đau khổ, tổn thương và tất cả những gì cô đã mang trong lòng suốt một thời gian dài. Đó là một câu chuyện dài và đau đớn.

Tôi chỉ đơn giản ngồi nghe. Sau đó tôi nói: “Được rồi. Chúng ta cùng cầu nguyện nhé.” Tôi cầu nguyện với cô. Cô bắt đầu khóc. Tôi nghĩ: “Lạy Chúa, con đã làm gì cô ấy đâu. Tại sao cô ấy lại khóc?” Rồi cô nói: “Tôi cảm thấy nhẹ lòng hơn rất nhiều. Có người chịu lắng nghe tôi.” Sau đó cô bắt đầu cảm thấy tốt hơn—cả về thể chất lẫn tinh thần.

Đôi khi đó chính là tất cả những gì một người cần: Một người chịu dừng lại. Một người chịu lắng nghe. Một người nhắc họ rằng họ không cô đơn.

Sau tang lễ, chúng tôi lên xe và bắt đầu chuyến lái xe 7 tiếng về nhà. Và một lần nữa, Chúa lại có một điều đang chờ tôi. Có một cặp trong xe. Họ đang sống chung nhưng chưa kết hôn.

Trong cuộc trò chuyện dài trên đường về, có điều gì đó xảy ra trong trái tim họ. Tôi tin rằng Chúa đang làm việc nơi họ. Họ quyết định muốn kết hôn trong nhà thờ. Người bạn trai đồng ý vô đạo. Tạ ơn Chúa!

Nhưng câu chuyện chưa kết thúc. Sau đó anh ấy nói với tôi: “Anh trai tôi đang nằm trong phòng ICU. Anh ấy có thể chết bất cứ lúc nào. Chị có thể đến nói chuyện với anh ấy không?” Tôi đồng ý. Anh kể cho tôi một chút về người anh của mình. Đó là một người đàn ông 70 tuổi, mắc chứng tự kỷ và đang bệnh rất nặng. Ông không hợp tác với các bác sĩ và y tá, và họ không biết phải làm gì với ông.

Ngày hôm sau tôi đến thăm ông trong bệnh viện. Ông nhìn tôi một cách kỳ lạ. Tôi ngồi xuống và bắt đầu nói chuyện với ông. Rồi đột nhiên, ông mỉm cười với tôi.

Ông kéo áo bệnh nhân lên và chỉ vào bụng. Ông nói một từ: “Đau.” Ông chỉ vào bụng và muốn tôi chạm vào. Tôi chạm vào bụng ông. Nó cứng như một tảng đá. Ông lại nói: “Đau.”

Và đột nhiên tôi hiểu. Lý do ông rất khó chịu là vì không ai hiểu rằng ông đang đau. Ông không phải cố tình làm khó mọi người. Ông đang đau đớn. Ông đau, nhưng không thể diễn tả cho người khác biết điều gì đang xảy ra với mình.

Tôi nói với y tá cho ông thuốc giảm đau. Y tá mang thuốc đến và cố cho ông uống. Ông nói: “Không.” Y tá đưa thuốc lần nữa. Ông vẫn từ chối. Tôi nói với y tá: “Để tôi thử.” Tôi cúi xuống gần ông và nói: “Này ông, ông sẽ cảm thấy dễ chịu hơn. Thuốc này sẽ giúp ông. Nào, uống nhé.” Tôi nói ngọt với ông một chút. Và ngay lập tức, ông mở miệng thật to và uống thuốc mà không do dự.

Nhưng câu chuyện chưa kết thúc. Tôi bắt đầu nói với ông về Chúa. Tôi nói với ông về Thiên Chúa. Tôi nói Chúa yêu ông biết bao. Tôi nói “Chúa biết ông đang đau khổ. Ngài biết nỗi đau của ông. Ngài yêu ông.”

Tôi ở bên ông nhiều giờ. Cuối cùng tôi hỏi: “Ông có muốn trở thành con của Chúa không?” Ông trả lời: “Có.” Tôi nghĩ: “Lạy Chúa, con phải làm gì đây? Nếu con gọi một linh mục, lẽ ông ấy không sống được đến hôm nay thì sao?”

Vì vậy, ngay ngày hôm đó tôi đã rửa tội cho ông và đặt tên ông là Joseph (Giuse). Tôi làm điều mà tôi hiểu Giáo Hội dạy chúng ta phải làm trong tình huống như vậy. Tôi đã nói chuyện với gia đình ông và cho họ biết rằng ông cũng có thể lãnh nhận những Bí tích khác.

Và các anh chị biết tôi lại nhận ra điều gì không? Chúng ta đang sống trong một thế giới có công nghệ tiên tiến và những phương pháp điều trị y khoa đáng kinh ngạc. Các bác sĩ có thể chẩn đoán và điều trị rất nhiều căn bệnh thể xác. Y học hiện đại có thể làm được những điều tuyệt vời.

Nhưng con người không chỉ bệnh về thể xác. Nhiều khi họ còn bệnh về tinh thần và tâm linh. Bác sĩ biết cách chữa trị thân xác. Nhưng trái tim lại bị bỏ quên. Và đó là nơi chúng ta cần bước vào.

Chúng ta được gọi để chăm sóc không chỉ những nhu cầu thể chất của con người, mà cả những nhu cầu tâm linh của họ: lắng nghe, cầu nguyện, yêu thương, và nhắc họ rằng Thiên Chúa không quên họ.

Bởi vì đôi khi điều một người cần nhất không phải là thêm một phương pháp điều trị cho thân xác, mà là một người giúp mang sự chữa lành đến cho trái tim.

Chẳng phải thật tuyệt vời sao khi Thiên Chúa có thể sử dụng chúng ta ở những nơi mà chúng ta hoàn toàn không ngờ tới?

Tôi nghĩ tôi đi Los Angeles để giúp chị tôi. Nhưng Chúa có một sứ mạng hoàn toàn khác cho tôi. Ngài muốn tôi gặp một người phụ nữ đang cần một người chịu lắng nghe.

Ngài muốn tôi góp phần vào quyết định của một đôi bạn trở lại với Giáo Hội Công giáo.

Ngài muốn tôi gặp một người đàn ông bệnh nặng, người đó cần một người hiểu được nỗi đau của mình.

Và Ngài muốn tôi nói với người đàn ông ấy rằng: “Ông được Thiên Chúa yêu thương.”

Tôi nghĩ mình đang thực hiện một chuyến đi 14 tiếng. Nhưng thật ra: Thiên Chúa đang sai tôi đi làm một sứ mạng.

KẾT LUẬN

Và điều đó đưa tôi trở lại với câu hỏi: Sống một đời sống trong ân sủng có nghĩa là gì? Đối với tôi, tất cả bắt đầu bằng một câu hỏi rất đơn giản: “Tôi là ai?”

Nếu tôi nói: “Tôi là con của Thiên Chúa,” thì tôi phải sống như một người con của Ngài. Nếu tôi nói: “Tôi là bạn của Chúa Giêsu,” thì tôi phải sống như một người bạn của Ngài. Nếu tôi nói: “Tôi là môn đệ của Ngài,” thì tôi phải sống như một người môn đệ của Ngài.

Bởi vì ân sủng không phải là thứ chúng ta nhận được chỉ để cảm thấy dễ chịu hoặc để người khác nhìn vào và nghĩ rằng chúng ta thánh thiện. Ân sủng biến đổi chúng ta từ bên trong ra bên ngoài. Ân sủng thay đổi: cách chúng ta suy nghĩ; cách chúng ta nói; cách chúng ta tha thứ; cách chúng ta yêu thương; và cách chúng ta phản ứng khi bị tổn thương.

Và rồi ân sủng ấy phải được trao đi. Thiên Chúa không đổ đầy trái tim chúng ta bằng ân sủng để chúng ta giữ lại cho riêng mình. Ngài đổ đầy chúng ta để tình yêu của Ngài có thể tuôn chảy qua chúng ta đến với cuộc đời của những người khác.

Có một người nào đó ngoài kia đang cần chúng ta. Có người cần chúng ta lắng nghe. Có người cần chúng ta tha thứ. Có người cần chúng ta cầu nguyện. Có người cần chúng ta hiện diện bên họ. Có người cần nghe chúng ta nói: “Bạn được yêu thương. Bạn rất quý giá. Thiên Chúa không quên bạn.”

Chúng ta có thể nghĩ rằng mình chỉ đang: đi làm; đi nhà thờ; thăm một người bạn; đi dự một đám tang; hoặc thực hiện một chuyến lái xe 14 tiếng. Nhưng chúng ta không bao giờ biết Thiên Chúa đã đặt sứ mạng nào trên

con đường ấy. Chúng ta có thể nghĩ mình đang đi đâu đó vì một lý do. Nhưng Thiên Chúa có thể có một lý do hoàn toàn khác.

Vì vậy: Khi Ngài bảo chúng ta đi—hãy đi! Khi Ngài bảo chúng ta đưa tay ra—hãy đưa tay ra! Khi Ngài bảo chúng ta lắng nghe—hãy lắng nghe! Khi Ngài bảo chúng ta tha thứ—hãy tha thứ! Khi Ngài bảo chúng ta cầu nguyện—hãy cầu nguyện! Và khi chúng ta không biết phải làm gì, hãy đến với Ngài. Bởi vì: chúng ta không phải làm tất cả một mình.

Chúng ta là con cái của Ngài. Chúng ta là bạn hữu của Ngài. Chúng ta là những môn đệ của Ngài.

Chúng ta đã lãnh nhận ân sủng của Ngài. Bây giờ, hãy sống trong ân sủng ấy. Hãy mang ân sủng ấy đến cho người khác. Hãy chia sẻ ân sủng ấy. Hãy trở thành: đôi tay biết phục vụ, đôi chân biết lên đường, tiếng nói biết an ủi, và trái tim biết yêu thương.

Và khi người khác gặp chúng ta, ước gì họ gặp được nhiều hơn là những người tốt hay những người Công giáo tốt. Ước gì họ gặp được chính Chúa Giêsu.

Vì vậy, các anh chị, đừng sợ. Hãy ra đi vào thế giới. Hãy sống trong ân sủng. Hãy sống như những người con của Ngài. Hãy sống như những môn đệ của Ngài. Và hãy loan báo Tin Mừng—không chỉ bằng lời nói, mà bằng chính cuộc sống của chúng ta. Bởi vì thế giới đang chờ đợi tình yêu của Đức Kitô. Và có thể người mà Chúa muốn chạm đến tiếp theo... đang chờ đợi Ngài đến với họ qua chính chúng ta.

De Colores!